

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Adamczewska

Protokolant: st.prot.sąd. Karolina Tomiak

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2016 r.

sprawy **Z. W.** obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 92a k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim

z dnia 12 czerwca 2015 roku, sygn. akt II W 423/14

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków postępowania odwoławczego w łącznej kwocie 1049,55 złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 80 zł.

SSO Agata Adamczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2015r. w sprawie o sygn. akt II W 423/14 Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim uznał obwinionego Z. W. za winnego wykroczenia drogowego z art. 92a k.w., za co wymierzył obwinionemu karę 800 złotych grzywny (k. 122 akt).

Apelację od powyższego wyroku złożyła obrońca obwinionego, wnosząc o jego zmianę i uniewinnienie Z. W. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku do ponownego rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji, a także zasądzenie na rzecz obwinionego zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (k. 136-141 akt).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe. Tok rozumowania Sądu I instancji oraz wnioski płynące z analizy dowodów zostały szczegółowo przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które odpowiadało wymogom procesowym określonym w art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. Sąd Rejonowy w należyty sposób wskazał, jakie okoliczności uznał za udowodnione i w oparciu o jakie dowody poczynił ustalenia faktyczne, zawierając nadto precyzyjny wywód, z którego wynika, dlaczego wskazane przez siebie dowody uznał za wiarygodne, jakie przepisy prawa zostały przez obwinionego naruszone i dlaczego winien on z tego tytułu ponieść odpowiedzialność. Wymierzona zaskarżonym wyrokiem kara grzywny nie razi swoją surowością, spełniając ustawowe wymagania stawiane karze sprawiedliwej.

Orzeczenie Sądu I instancji nie jest obarczone uchybieniami wskazanymi w art. 104 § 1 k.p.w. oraz 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., które powodowałyby konieczność jego uchylenia z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia.

Stanowisko skarżącego w niniejszej sprawie sprowadza się w pierwszej kolejności do zarzutu niewłaściwej oceny dowodów przez Sąd Rejonowy, przejawiającej się w uznaniu za wiarygodne zeznań funkcjonariuszy Policji, przy jednoczesnym pominięciu dowodu z wyjaśnień obwinionego oraz zeznań członków jego rodziny.

Sąd orzekający, dokonując analizy materiału dowodowego słusznie, w ocenie Sądu odwoławczego, przyznał walor wiarygodności zeznaniom policjantów dokonujących zatrzymania pojazdu prowadzonego przez obwinionego (M. J. (1) i R. B.), a swoje stanowisko w tym względzie należy i logicznie uzasadnił. Sąd odwoławczy w całości podziela ocenę tych zeznań, uznając powielanie jej w tym miejscu za zbędne. Podobnie odnieść się należy do analizy zeznań M. W. i A. W., co do których nie można oprzeć się wrażeniu, iż obserwowały drogę i sposób jazdy samochodu w taki sposób, jakby miały świadomość, iż ich spostrzeżenia będą miały znaczenie w przyszłym postępowaniu sądowym. Taka postawa pozostaje niezgodna z doświadczeniem życiowym, co słusznie zauważył Sąd I instancji. Dodatkowo fakt, iż wskazani świadkowie pozostają osobami najbliższymi dla obwinionego nakazuje ze zdwojoną ostrożnością podejść do ich wypowiedzi.

Świadkowie: M. J. (2) i R. B. nie mieli wątpliwości, iż pomiar prędkości, którego dokonali w dniu 27.09.2014r. dotyczył pojazdu, którym poruszał się obwiniony. W obliczu tych zeznań, treści notatki urzędowej, świadectwa legalizacji – dowodów wspartych uzyskaną w postępowaniu odwoławczym opinią biegłego S. G., stwierdzić trzeba, że prawidłowo, w ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy ustalił, iż nie można mieć zastrzeżeń do poprawności pomiaru prędkości, z jaką poruszało się auto Z. W. w dniu 27.09.2014r.

Podkreślić należy, że obrońca obwinionego, odwołując się w zasadzie wyłącznie do twierdzeń swojego mandanta i członków jego rodziny zdaje się nie zauważać pozostałych dowodów przeprowadzonych przez Sąd I instancji. Wszelkierne ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności jest obowiązkiem nie tylko sądu orzekającego, ale dotyczy również wyciągania wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą opierać się na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków. Skarżąca zaś w sposób uznany za korzystny dla obwinionego, wybiórczy, formułuje zarzuty apelacyjne i je uzasadnia, przedstawia własny pogląd co do sposobu oceny dowodów, nie uwzględniając przy tym całokształtu materiału dowodowego.

Zgodnie z brzmieniem art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. w przypadku zaskarżenia wyroku Sądu I instancji w całości, kontrola odwoławcza obejmuje również orzeczenie o karze. Odnosząc się do wymiaru kary orzeczonej wobec obwinionego Z. W. przez Sąd I instancji, stwierdzić należy, iż jest ona słuszna i wyważona. Sąd Rejonowy prawidłowo uwzględnił całokształt okoliczności rzutujących na wymiar kary. Kara grzywny orzeczonej przez Sąd I instancji z pewnością nie razi swoją surowością, pozostając karą sprawiedliwą, zarówno przy uwzględnieniu okoliczności samego czynu, którego dopuścił się Z. W., jak i jego możliwości zarobkowych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Odwoławczy nie dopatrywał się żadnych powodów, które nakazywałyby zmienić lub uchylić zaskarżony wyrok, w związku z czym utrzymał go w mocy.

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. i art. 118 § 1 i 3 k.p.w. i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie łącznej kwocie 1049,055 złotych, na którą składają się: 50 złotych ryczałtu określonego w § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. nr 118 poz. 1269) oraz 999,55 złotych, stanowiące koszty sporządzenia opinii przez biegłego. Na podstawie art. 21 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych obciążono J. G. opłatą w kwocie 80 złotych.

SSO Agata Adamczewska